

end en Familie med færre Børn. Ikke des mindre mener jeg altsaa, at det er nødvendigt at tage, ikke alene som det ærede Medlem synes at ville, denne specielle Form for indirekte Beskatning i Brug, men overhovedet at tage den indirekte Beskatning i Brug i langt højere Grad.

Det er blevet sagt, at naar man gør dette, vælter man i særlig Grad Byrden over paa Familier med mange Børn. Dette gælder ikke alene, naar det drejer sig om Lejligheder, men ogsaa, hvor der er Tale om Forbrugsartikler, som man ikke godt kan unddrage sig. Familier med mange Børn vil have Brug for flere saadanne Artikler end Familier med færre Børn. Derfor er det naturligt, at man maa spørge: Hvorledes skal man da lette Forholdene for disse Familier med mange Børn? Her er en af Vejene den, der i Gaar ved Behandlingen af den københavnsk-frederiksbergske Skattelov blev stærkt anbefalet af mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Sven — og det er maaske den eneste, man kan gaa —, at give et ret stort Fradrag for Børn; og jeg kan ikke finde, at der er noget som helst urimeligt deri.

Det maatte derfor forbavse mig i nogen Grad, naar det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg ironiserede en Smule over dette og tænkte sig det ærede Medlem Hr. Sven anbragt oppe i Thy, som er et udmærket Sted — jeg er selv født der, og jeg kan derfor paa den mest indgaaende Maade bekræfte, at Thy er et udmærket Sted. Men det ærede Medlem troede altsaa ikke, at det ærede Medlem Hr. Sven kunde blive deroppe, hvis han vilde fastholde sine Teorier; og det ærede Medlem saa saa i Aanden, at det ærede Medlem Hr. Sven blev slaaet tilbage og, jeg haaber i god Orden, maatte foretage et Tilbagetog over Oddesund for muligvis at havne i Lemvig. Om det just var det Sted, hvor det ærede Medlem vilde have ham til at havne, skal jeg lade være usagt; det er ikke helt sikkert, at det for det ærede Medlems Skyld vilde være saa særlig godt, men det kan være en Smags Sag. Jeg kan ikke se rettere, end at der er fuldkommen god Grund til at indtage det Standpunkt med Hensyn til Børnefradraget, som det ærede Medlem Hr. Sven paa mit Partis Vegne indtog i Gaar, idet han sagde som saa, at hvor man havde finansiell Evne dertil i en Kommune, der burde Kommunen have forholdsvis fri Ret i denne Henseende. Dette tiltræder for saa vidt det ærede Medlem Hr. Berg ogsaa, men ganske vist med en indskrænkende Fortolkning; idet han, saa vidt jeg forstod, vel vilde give Kommunerne en

vis Frihed, men det vil sige en Frihed til at formindske Børnefradraget, men ikke til at forhøje det. Vi er altsaa afgjort ikke enige derom.

Derimod er jeg ganske enig med det ærede Medlem i, at der kan være god Grund til med Hensyn til Fradragenes Størrelse at skelne imellem, om man befinder sig et Sted, hvor Pengene ifølge Forholdene har større Købeevne, eller et Sted, hvor denne er mindre. Ser man paa et for Børn saa vigtigt Næringsmiddel som Mælk, viser det sig, at dette Næringsmiddel i København er dyrere end vistnok noget andet Sted i Landet, i hvert Tilfælde er det meget dyrere end i de fleste Provinsbyer og endnu langt dyrere i Forhold til Prisen paa Landet. Det er af den Grund efter min Mening ret naturligt at bestemme, at der i København og Frederiksberg skal være Adgang til at fastsætte et større Fradrag, end man har andre Steder i Landet. Jeg kan heller ikke se rettere, end at det, hvor en Kommune — i hvert Fald delvis, for at være beskeden, takket være den Evne, som Styret har lagt for Dagen — er i Stand til at give Lempelser af den omhandlede Art, vil være ganske naturligt, at Kommunen faar en vis Frihed til at gaa forholdsvis vidt i saa Henseende. Jeg kan altsaa ikke billige det ærede Medlem Hr. Hagbart Bergs Opfattelse gaaende ud paa, at man kun skulde have Frihed til at nedsætte; man maa ogsaa have Frihed til at forhøje Fradraget.

Det ærede Medlem Hr. Jacob Christensen var inde paa et Punkt, som der kan være Grund til at se noget nærmere paa. Det ærede Medlem opkastede det Spørgsmaal, om ikke Staten i højere Grad end nu skal bidrage til Afholdelsen af visse Udgifter, der nu enten helt eller i hvert Fald for en meget væsentlig Del udredes af Kommunerne. Principielt har jeg ikke noget at indvende mod en saadan Ordning. Men paa den anden Side er der dog betydningsfulde Momenter, man maa tage i Betragtning. Tager vi et Væsen, som koster overordentlig mange Penge, Skolevæsenet, saa maa man erindre, at den Undervisning, der bydes paa Landet, i hvert Fald er væsentligt billigere end den, der bydes i Byerne, og da Byerne dog ikke paa Forhaand skulde antages at administrere alt for urimeligt, kan man maaske i nogen Grad deraf slutte, at Undervisningen det førstnævnte Sted heller ikke er fuldt saa god. Jeg synes altsaa ikke, det vilde være alt for oplagt rigtigt, at Staten skulde bære Udgifterne uden Hensyn til de Byrder, Kommunerne paaførte det offentlige gennem et Væsen som det nævnte, og af lignende Væsen kunde der vel nok